

Hồi 21

Cuồng Ngốc Nhị Quái

Dúng vậy ! - Lão gầy nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói - Người vừa biết hù dọa người vừa biết lừa dối người, không ai dùng dây trói buộc người thì tại sao người không thể động ? Còn trẻ tuổi mà nói năng không thành thực rồi !

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười mà không nói gì.

Lão gầy ngó người ra rồi hỏi:

- Tiểu tử, người cười cười cái gì ?

Hạ Hầu Lam vẫn không nói.

Lão gầy nói tiếp:

- Tiểu tử, tại sao người không nói ?

Hạ Hầu Lam vẫn bế khẩu !

Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và quay sang nói với lão béo:

- Đông Phương lão nhi, không lẽ tiểu tử này trúng tà, sao đột nhiên ...

- Có lẽ là vậy ! - Lão béo nói - Nghe nói thịt chó có thể trị được bệnh tà ...

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Nhị vị, không cần tốn như thế, tại hạ phục rồi !

Lão gầy sững người rồi trở mặt kêu lên:

- Không ngờ thịt chó lại linh như vậy, tiểu tử này nghe nói đến thịt chó thì bệnh cũng khỏi mà tà cũng hết, xem ra từ này về sau ta phải ăn nhiều thịt chó ...

Lão béo gật đầu, nói:

- Thịt chó còn rất nhiều chỗ tốt nữa, năm xưa Tế Công hòa thượng nhờ vào thịt chó mà trị được bệnh đấy !

Lão gầy cười ha ha rồi nói:

- Đúng rồi, tiểu tử, người vẫn chưa nói tại sao người không thể động đây !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhị vị đã vì tại hạ mà đến, hà tất phải giả cuồng mua ngọc với tại hạ nữa !

Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và kêu lên:

- Đông Phương lão nhi, hấn nói hai chúng ta vì hấn mà đến, người nói xem có quái không chứ ? Ta thấy tiểu tử người cũng giống hệt hai bọn ta, vừa cuồng lại vừa ngốc !

Lão béo phá lên cười ha ha rồi nói:

- Lão Ngãi, không sai, ta sống đến chừng này tuổi, nhưng hôm nay mới nghe một người nói hai chúng ta là giả cuồng mua ngọc, xem ra hai chúng ta không phải cuồng không phải ngọc rồi !

Lão gầy vội lắc đầu, nói:

- Không đúng, không đúng, sống đến chừng này tuổi thì cuồng thật ngọc thật vẫn tốt hơn !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hãy bớt những lời vô vị đó đi, vị nào có thể giải huyết đạo cho tại hạ không ?

Lão gầy ngơ ngác nói:

- Huyết đạo ? Cái gì là huyết đạo ?

Lão ngơ ngác nhìn qua lão béo và nói tiếp:

- Đông Phương lão nhi, người nghe nói bao giờ chưa ?

Lão béo lắc đầu, nói:

- Ta chỉ nghe nói quan đạo, sạn đạo, địa đạo, thiên đạo, nhân đạo, phụ đạo ... Nhưng chưa từng nghe nói cái gì là huyết đạo !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Nhị vị quả là có tài giả vờ, vậy thì tại hạ tự nói nhé, một vị qua đây, dồn nội lực vỗ vào sau lưng tại hạ một cái là được.

Lão gầy ngạc nhiên, nói:

- Đông Phương lão nhi, nghe thấy không, hấn muốn chúng ta đánh hấn một cái đấy, thật là chuyện hi hữu, chưa nghe nói có ai tự nguyện ăn đòn bao giờ !

Lão béo tiếp lời:

- Chuyện này có gì là hi hữu, chẳng qua là do trời sinh thiếu bộ óc mà thôi !

Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói:

- Có chuyện vui rồi đây, kẻ nào không làm thì kẻ đó là ngọc tử, để ta đánh hấn một cái thử xem.

Nói đoạn, lão định soạt chân bước tới trước, nhưng lão béo vội đưa tay ngăn lại và lắc đầu, nói:

- Lão Ngãi, khoan đã, tiểu tử này da trắng thịt nõn giống bọn nữ nhi, ta thấy hấn giống cái gì du long, cái gì thần ma đấy, đừng mắc lừa hấn.

Lão gầy ngơ người, chớp chớp song mục và nói:

- Đúng rồi, người nhắc nhở như vậy khiến ta nhìn cũng có chút giống giống, đúng, nếu hấn thật sự muốn ăn đòn thì trừ phi hấn không muốn sống nữa !

Lão béo nói:

- Tự mình không muốn sống là chuyện nhỏ, phóng độc xà hại người mới là chuyện lớn, chuyện tổn đức như vậy không thể làm được, ta thấy chúng ta nên đi thôi !

Lão gầy liên tục gật đầu và nói:

- Phải, phải, nếu chậm là thoát không kịp đấy. Nói đoạn, lão vội đứng lên và định bỏ đi thật !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Nhị vị không muốn có thêm một người bồi tiếp nhị vị uống rượu sao ?

Lão béo ngạc nhiên vội hỏi:

- Tiểu tử, người cũng biết uống rượu à ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Sợ rằng tửu lượng cũng không kém nhị vị.

- Thối tha ! - Lão béo trừng mắt nói - Người uống rượu nhiều hơn ta sao, nên biết ta uống rượu còn nhiều hơn người uống nước, hãy mở to mắt ra mà xem, bụng của ta to hơn bụng của người bao nhiêu lần ?

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Không tin thì tốt nhất chúng ta thử một phen !

Lão béo gật đầu, nói:

- Được, chúng ta thử, chờ lát nữa nếu người uống không lại ta thì lão Ngãi đánh người một cái cũng không muộn.

Lão gầy do dự một hồi rồi nói:

- Đông Phương lão nhi, Chẳng phải người nói hấn là ...

Lão béo lắc đầu nói:

- Chỉ bồi tiếp ta uống rượu thì dù hấn là sát tinh ôn thần trên trời cũng chẳng sao, vả lại chờ lát nữa nếu hấn uống không lại ta, chúng ta sẽ cũng đánh hấn một cái, như vậy chẳng thú vị hơn sao ? Mau đi, mau đi, ta không chờ được nữa rồi !

Lão gầy gật đầu, nói:

- Cũng được, ta nghe theo người vậy, chỉ cần vì một chén rượu mà ngay cả sinh mạng của mình cũng chẳng cần. Đông Phương lão nhi, tương lai người không thể không chết vì chuyện này !

Nói đoạn lão bước tới, đưa tay vỗ một cái thật mạnh vào giữa lưng Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nhăn mặt, nói:

- Các hạ, cái vỗ của lão đủ nát một tảng đá núi đấy !

Chàng ho mấy tiếng rồi trở người đứng dậy.

Lão gầy vỗ tay reo cười, và nói:

- Đông Phương lão nhi, thật không uống công ăn thịt chó, cái vỗ của ta linh thật !

Lão béo nghe như không nghe, lão đưa tay vỗ Hạ Hầu Lam đến và nói:

- Tiểu tử, qua đây, ngồi xuống đây !

Hạ Hầu Lam từ từ bước lại, chàng ngược nhìn xung quanh rồi nói:

- Nhị vị, chúng ta có thể tìm một nơi khác để uống không ?

Lão béo trừng mắt nói:

- Thế nào, người muốn chuồn chẳng ? Ta biết là người hổ thiên bát đao khoát lác lung tung ...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Các hạ hiểu lầm rồi, uống rượu là nghề của tại hạ, đương thế không ai bì kịp, việc gì tại hạ phải chuồn, ý tại hạ muốn nói, Thái Bạch Lâu này không phải là nơi tốt lành ...

Lão béo ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử, người nói đây là Thái Bạch Lâu à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Đúng vậy !

Lão béo nhìn qua lão gầy và nói:

- Lão Ngải, sao hai chúng ta lại chạy đến Thái Bạch Lâu ?

Lão gầy lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, chỉ biết cứ đi đi như thế là đến nơi thôi !

Lão béo đưa hai tay vò đầu và nói:

- Thật là chuyện quái lạ, thật là chuyện quái lạ..

Lão trừng mắt nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:

- Tiểu tử, Thái Bạch Lâu là danh lam cổ tích, sao người nói không phải là nơi tốt lành ?

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Lúc nhị vị đến không thấy hai nữ hai nam ...

Lão béo gật đầu, nói:

- Có thấy, tiểu tử, bọn nữ nhân đó là thê tử của người à ?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói:

- Nhị vị, phàm chuyện gì cũng vừa vừa phải phải thôi, nhị vị còn muốn tại hạ bồi tiếp uống rượu thì chờ giả cuồng mua ngọc nữa ...

Lão béo nói:

- Ta nói bọn chúng không phải thê tử của người mà lão Ngãi cứ chẳng tin, vì xưa nay vốn chẳng có ai bỏ lang quân tuần tú của mình mà đi ...

Hạ Hầu Lam định nói thì lão béo đã tiếp lời:

- Tiểu tử, nếu người dám không bồi tiếp ta uống rượu thì ta bảo tên ngốc tử ghiền thịt chó này thu hồi cái võ lại, bỏ mặc người nằm ở đây, xem thử người có thể ...

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu nhị vị tiếp tục giả cuồng mua ngốc như vậy thì tại hạ tình nguyện trả lại cái võ vừa rồi đây !

Lão béo sững người rồi lập tức lắc đầu, nói:

- Tiểu tử, xem như người lợi hại vậy, được rồi, ta không giả cuồng nữa, hấn cũng không mua ngốc nữa, chúng ta ngồi xuống vừa uống vừa nói chuyện, nào, mời ngồi mời ngồi ! Nói đoạn, lão tự xếp bằng ngồi xuống trước !

Lão gầy cũng lặng lẽ ngồi xuống theo.

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Nhị vị, tại hạ vừa nói rồi, Thái Bạch này không phải ...

Lão béo nói:

- Cuồng tử ta nghe rồi, người cứ yên tâm ngồi xuống ăn uống đi, đừng nói là bọn lão nương đó không thể đến dù có đến thì cũng đã có cuồng tử ta và ngốc tử hấn ở đây rồi, bảo đảm quý dữ đều phải tránh xa, phùng hung họa đều bình an vô sự !

Lão đưa tay kéo Hạ Hầu Lam ngồi xuống rồi chau mày nói:

- Lão Ngãi, hình như chúng ta tìm nhầm người rồi !

Lão gầy chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi gật đầu, nói:

- Ta cũng có cảm giác như vậy, tiểu tử này giống một kẻ trốn chui trốn nhủi !

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và hỏi:

- Vậy người mà nhị vị tìm là ai ?

Lão gầy nói:

- Kẻ cần tìm là thế gian gọi là cái gì ác ma, cái gì du long hay thần ma gì đó !

Hạ Hầu Lam lại nói:

- Có phải hấn kêu bằng Hạ Hầu Lam không ?

Lão gầy gật đầu, nói:

- Đúng, chính là hấn, tiểu tử người biết hấn à ?

Hạ Hầu Lam nghe hai chữ tiểu tử đến độ phải nhăn mặt chau mày, chàng nói:

- Nhị vị đúng rồi, tại hạ là Hạ Hầu Lam !

Lão gầy lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng, ta không tin, người chớ dối lừa ngốc tử ta !

Hạ Hầu Lam nói:

- Sao lại không đúng, tại sao lão không tin ?

Lão gầy nói:

- Hai bọn ta nghe nói Hạ Hầu Lam tự xưng là đương thế đệ nhất cao thủ, đệ nhất kỳ tài, công lực còn trên hai bọn ta, còn người chỉ lời một cái là ngã ...

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Hiện giờ công lực của Hạ Hầu Lam đã mất rồi, chẳng khác một phế nhân !

Lão gầy sững người, lão định nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời:

- Nhị vị tìm Hạ Hầu Lam làm gì ?

Lão béo lên tiếng:

- Hai bọn ta nghe nói tiểu tử đó tâm địa tàn độc, hấn lập mưu hại gần hai trăm cao thủ của các đại môn phái ở Kim Lăng, vì thế nên muốn tìm hấn tính sổ, móc tim hấn ra, chặt đứt hai tay độc địa của hấn.

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Vậy tại hạ nói lại một lần nữa, nhị vị tìm đúng người rồi !

Lão béo trừng mắt hỏi:

- Người thừa nhận là Hạ Hầu Lam thật à ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ vốn là Hạ Hầu Lam, tại sao lại không thừa nhận chứ ?

Lão béo nói:

- Người không sợ hai bọn ta móc tim và chặt tay người à ?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Tim tại hạ không độc, tay tại hạ không làm chuyện ác, tự vấn lòng mình không hổ thẹn thì sợ cái gì ?

Lão béo hỏi:

- Vậy tại sao người ta gọi người là Lạt Thủ Thần Ma ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Điều đó còn phải xem đối với hạng người nào, đạo lý này cũng giống như nhị vị bị gọi là cuồng - ngốc thôi !

Lão béo à một tiếng rồi gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Trên thực tế thì người cũng là người tốt giống như hai bọn ta !

Hạ Hầu Lam nói:

- Hai chữ người tốt này cũng phải xem thử đối với người nào rồi mới nói được !

- Nói rất hay ! - Lão béo tiếp lời - Nhưng thẩm sự ở Kim Lăng giải thích thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Chuyện đó không phải tại hạ gây ra, tại hạ cũng là người bị hại !

Lão béo quay sang hỏi lão gậy:

- Lão Ngải, người tin không ?

Lão béo gật đầu, nói:

- Ta cũng không tin !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Nhị vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, dù tại hạ có miệng cũng không biện bạch được chuyện này, nhưng tại hạ tự vấn lòng mình không hổ thẹn là đủ rồi. Nếu nhị vị muốn moi tim chặt tay tại hạ thì đành tùy các vị vậy !

Lão béo vò đầu một lúc rồi nói:

- Tiểu tử, người không sợ chết thật ư ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:

- Nhân sinh trăm năm, không ai tránh được cái chết, chẳng qua là sớm muộn mà thôi, tại hạ không sợ chết nhưng tại hạ không thể chết. Song, nếu không thoát khỏi cảnh không thể không chết thì tại hạ cũng chẳng vì sinh mạng này mà quỳ gối van xin, nhị vị thấy có đúng không ?

Lão béo gật đầu, nói:

- Đúng, đúng, không ngờ tiểu tử người cũng kiên cường như vậy.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:

- Tiểu tử, bồi tiếp cuồng tử ta uống rượu thôi, nếu bọn ta không tin người thì vừa rồi đã không bảo ngốc tử kia cho người một cái vỗ, hiểu chứ ?

Hạ Hầu Lam ngơ người, chàng gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu, nhưng tại hạ lấy làm kỳ quái là tại sao nhị vị tin tại hạ một cách dễ dàng như vậy ?

Lão béo nói:

- Có gì kỳ quái đâu, cuồng tử ta hiểu rằng sở dĩ người bị coi là ma, chẳng qua là vì giống người ta gọi hai bọn ta là cuồng - ngốc mà thôi, sống ở đời hỗn loạn đen bạc này, thà làm một kẻ cuồng thật ngốc thật còn hơn không cuồng không ngốc, hai bọn ta đã giả cuồng giả ngốc thì cái gọi là ma của người cũng không thể thật, đã không là ma thật thì đâu thể gây chuyện tàn độc ?

Quả là một đạo lý hay ! Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng gượng cười, nói:

- Tin được tại hạ như vậy thì e rằng trên đời này ngoài nhị vị ra chẳng còn ...

Lão béo lắc đầu, nói:

- Lời không sai, nhưng điều đó chẳng có ích gì, người nên biết hiện nay các đại môn phái huy động toàn bộ cao thủ đi khắp nơi tìm người, bọn họ tuyệt không thể tin người !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Tại hạ cũng biết, cũng đành để mặc bọn họ tìm vậy !

- Để mặc bọn họ tìm ư ? - Lão béo lắc đầu, nói - Với người bây giờ, dù gặp một kẻ yếu nhất trong bọn họ cũng khó thoát được !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Điều này tại hạ biết, nhưng tại hạ còn có biện pháp gì bây giờ ?

Lão béo nói:

- Công lực của người rốt cuộc là ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Cho phép tại hạ thỉnh giáo trước, nhị vị có phải là Đông Phương Sóc lão nhân và Ngải Trì lão nhân thích du hí phong trần mà thiên hạ gọi là Cuồng - Ngốc Nhị Quái không ?

Lão béo Đông Phương Sóc gật đầu nói:

- Một chút cũng không sai, hai bọn ta là Đông Phương cuồng tử và Ngải ngốc tử !

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy nhị vị phải biết Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung ?

Đông Phương Sóc gật đầu, nói:

- Biết, mà nghe nói hắn đã chết nhiều năm rồi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Trên thực tế lão ta chưa chết, sở dĩ công lực của tại hạ mất đi là do trúng phải độc của lão ta, và kẻ tàn hại cao thủ của các đại môn phái cũng chính là lão ta !

Đông Phương Sóc ngạc nhiên nói:

- Có chuyện này sao, rốt cuộc là ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

- Chuyện này nói ra còn dài, có lẽ nhị vị cũng biết ân sư của tại hạ ?

Đông Phương Sóc nói:

- Nghe nói người là nghĩa tử và là đồ đệ của Hạ Hầu Nhất Tu !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không sai !

Kế đó chàng thuật lại một lượt chuyện ân oán năm xưa.

Nghe xong, cuồng - ngục nhị quái đều biến sắc, râu tóc không gió mà rung, Đông Phương Sóc nói:

- Không ngờ Kim Ngọc Dung là một kẻ chẳng bằng cầm thú như vậy, một tay hấn chẳng qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu mà còn che được tai mắt thiên hạ ...

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Từ khi tái xuất giang hồ đến nay, hai bọn ta nghe không ít chuyện liên quan đến người, từ chuyện người dùng tuyệt kỹ đẩy lui tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì ở Kim Lăng, cho đến thảm sự vừa rồi ở Kim Lăng, tình thế võ lâm hiện nay rất bất lợi cho người.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Chuyện này tại hạ biết, nhưng tại hạ ngựa mặt không then với trời, cúi đầu không hổ với đất ...

Đông Phương Sóc lắc đầu, nói:

- Điều đó chẳng ích gì, ta dám nói trong võ lâm chẳng một ai nghe theo người, bọn họ chỉ cho rằng người là ác ma, chỉ biết tìm người để đòi nợ máu, bảo vệ cái gọi là võ lâm chí bảo, duy trì cái gọi là đạo nghĩa giang hồ, bọn họ chẳng quản đến chuyện người ngựa mặt không then với trời, cúi đầu không then với đất !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Không sai, võ lâm thiên hạ ngày nay là như vậy !

Đông Phương Sóc nói:

- Than trời trách đất cũng chẳng ích gì, nếu công lực của người không có cách nào phục hồi trong thời gian ngắn thì sợ rằng người khó thoát khỏi kiếp nạn này !

- Tại hạ biết, nhưng ngoài thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung ra thì e rằng trên thế gian chẳng còn thuốc giải thứ hai nào có thể giúp tại hạ phục hồi công lực.

- Muốn tìm Kim Ngọc Dung đòi thuốc giải không phải chuyện dễ, tạm thời không nói, nhưng thảm sự Kim Lăng là do Kim Ngọc Dung gây ra, vậy tại sao các môn phái lại chỉ người ?

- Đó là do thủ pháp của lão ta quá cao minh ...

Hạ Hầu Lam lại thuật tường tận mọi chuyện ở Kim Lăng. Nghe xong bốn mắt của cuồng - ngục nhị quái đều xạ hàn quang, Đông Phương Sóc lắc đầu thở dài, rồi nói:

- Cơ trí của Kim Ngọc Dung này cao đến độ kinh người ...

Bỗng nhiên lão ngược lên hỏi:

- Nói vậy, nhân chứng tại đương trường chỉ có bọn Bạch Như Băng ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Sự thật như vậy, nhưng cũng chẳng có ích gì, đừng nói là bà ta không chịu làm chứng cho tại hạ, dù bà ta có thể xem nhẹ chút ân oán với tiên sư mà chịu làm chứng cho tại hạ thì bằng vào chút quan hệ giữa bà ta với tiên sư cũng khó phục chúng, khó có người tin rồi ...

Đông Phương Sóc gật đầu, nói:

- Không sai, bây giờ một nam một nữ - hai con của Hạ Hầu Nhất Tu đều nằm trong tay Kim Ngọc Dung, Bạch Như Băng lại có tình với vị sư mẫu của người như tử muội. Kim Ngọc Dung nắm chắc hai con tin này thì e rằng Bạch Như Băng cũng chẳng dám nói gì !

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Đúng là như vậy !

Đông Phương Sóc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hai bọn ta đã tin người, và đã tìm được người, tốt xấu thế nào cũng đưa ra một chủ ý, nghĩ cách cho người mới phải ...

Chợt nghe lão gầy Ngải Trì lên tiếng:

- Đông Phương lão nhi, chuyện này không dễ đâu ?

Đông Phương Sóc gật đầu, nói:

- Ta biết là không dễ, nhưng ta nghĩ ra một cách này, để ta thương lượng với hấn tử.

Nói đoạn lão kể tai Hạ Hầu Lam thầm thì một hồi. Trên mặt Hạ Hầu Lam lộ vẻ vui mừng, Đông Phương Sóc liền hỏi:

- Tiểu tử, người có đồng ý làm như thế không ?

Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng vội gật đầu, nói:

- Đương nhiên là đồng ý, có lý nào lại không đồng ý !

Đông Phương Sóc gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta cứ làm như thế, nhưng tiểu tử, ta có một điều kiện, người nhất định phải gật đầu, nếu không chúng ta đành bỏ qua biện pháp tốt này vậy !

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Biện pháp gì, xin lão tiên bối cứ nói !

Đông Phương Sóc nhìn qua Ngải Trì và nói:

- Lão Ngải, người nói đi !

Ngải Trì gật đầu, nói:

- Tiểu tử, người nghe đây, một ngày nào đó người bắt được Kim Ngọc Dung thì người không được hại lão ta, chỉ có thể phế võ công của lão ta, đưa lão ta đến Ôn Nhu Cung ở Nam Hoang !

Hạ Hầu Lam ngỡ người, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhị vị, tại sao phải làm thế ?

Ngãi Trì nói:

- Người đừng hỏi tại sao, chỉ nói đồng ý hay không thôi ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Trước tiên tại hạ phải biết rõ Ôn Nhu Cung là ...

Ngãi Trì nói:

- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu Cung, lão ta còn có ba trăm hồng y kiếm thủ, nghiêm nhiên như đế vương một nước, tài sản như núi, giai nhân hàng hàng ...

Hạ Hầu Lam kinh ngạc kêu lên:

- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu Cung à ?

Ngãi Trì gật đầu, nói:

- Sự thật là như vậy !

Hạ Hầu Lam nói:

- Không ngờ lão ta vốn là một nhân vật như vậy ...

Chàng đổi giọng tiếp:

- Vậy nhị vị đã có biện pháp này, lại không cho phép tại hạ sát hại lão ta, mà chỉ phế bỏ võ công lão ta rồi đưa đến Ôn Nhu Cung là tại sao, không lẽ nhị vị ...

Ngãi Trì lắc đầu, nói:

- Chuyện này người đừng hỏi, chỉ trả lời đồng ý hay không thôi.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhị vị nên biết rằng, ân oán thù hận giữa lão ta và tại hạ là ...

Ngãi Trì cắt lời, nói:

- Nhưng người đừng quên rằng không có biện pháp này của hai bọn ta thì đừng nói là người không thể báo thù rửa hận mà ngay cả bản thân người cũng không bảo toàn !

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

- Điều kiện của nhị vị thật khiến người ta khó ...

Ngãi Trì nói:

- Cũng không sai, hai bọn ta tuyệt đối không miễn cưỡng, đồng ý hay không là tùy người ?

Hạ Hầu Lam ngược lên hỏi:

- Tại hạ đưa lão ta đến Ôn Nhu Cung giao cho ...

Ngãi Trì nói:

- Lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp nhận !

Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì Ngãi Trì đã nói tiếp:

- Nhưng cũng không nhất định, có thể khi người bắt Kim Ngọc Dung thì sẽ có người của Ôn Nhu Cung xuất hiện trước mắt người, hỏi người để đòi người !

Hạ Hầu Lam nói:

- Nhị vị nên biết, tại hạ không thể tùy tiện giao lão ta cho ...

Ngãi Trì trở tay lấy ra một tấm thiết bài có khắc hình đuôi chó và hồ lô rượu, lão nói:

- Đây là tín phù hành đạo giang hồ năm xưa của hai bọn ta, khi đó người của Ôn Nhu Cung sẽ đưa tín phù này ra để chứng minh thân phận !

Hạ Hầu Lam nói:

- Như vậy là tại hạ thấy tín phù này thì mới giao người ?

Ngãi Trì dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái, thiết bài lập tức phân làm hai mảnh, lão nói:

- Người giữ một nửa, người lúc đó sẽ đến giữ một nửa, hợp một tín phù mà khớp thì giao người !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Xem ra nhị vị phải có nguồn gốc thâm sâu với Ôn Nhu Cung rồi ?

Ngãi Trì nói:

- Chớ hỏi nhiều như vậy !

- Sau khi đưa Kim Ngọc Dung về Ôn Nhu Cung thì nhị vị sẽ xử trí như thế nào ?

- Đó là chuyện của hai bọn ta !

- Nhưng nhị vị không thể tha lão ta ...

- Đến lúc đó, người đã phế võ công lão ta rồi thì lão ta đâu còn có thể gây sóng gió gì nữa ? Nhưng hiện tại ta có thể bảo đảm với người rằng, sau khi người giao lão ta cho Ôn Nhu Cung thì trên thế gian này tuyệt đối không có Kim Ngọc Dung xuất hiện nữa !

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và nói:

- Tại hạ không quan tâm đến danh hiệu của lão ta xuất hiện, tại hạ chỉ quan tâm đến con người lão ta ...

Ngãi Trì lắc đầu mỉm cười, nói:

- Tiểu tử người quả nhiên tinh minh, người cho rằng hai bọn ta sẽ giở trò gì với người chăng ?

Hạ Hầu Lam đỏ mặt, nhưng chàng liền nghiêm túc nói:

- Tại hạ chẳng những vì thù hận của mình mà còn vì võ lâm thiên hạ !

Ngãi Trì cười cười, nói:

- Hai bọn ta lấy chiêu bài cuồng - ngược nhị quái ra bảo đảm ...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Không gì quan trọng hơn thanh danh, tại hạ đồng ý !

Ngãi Trì mỉm cười, nói:

- Tiểu tử, quân tử nhất ngôn nhé !

Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ cũng lấy chiêu bài Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma ra bảo đảm !

Ngãi Trì gật đầu, nói:

- Được rồi, cầm lấy !

Nói đoạn, lão quăng cho Hạ Hầu Lam nửa miếng tín phù ! Hạ Hầu Lam vừa tiếp nhận thì đột nhiên nghe Đông Phương Sóc phá lên cười rồi nói:

- Tiểu tử, uống rượu thôi !

Lão cầm hồ lô rượu to tướng đưa qua cho Hạ Hầu Lam.

Nhưng Hạ Hầu Lam không nhận, chàng lắc đầu, nói:

- Sợ rằng tại hạ không cầm nổi bình rượu này !

Đông Phương Sóc ngó người rồi bật cười ha ha, lão nói:

- Ta quên mất, vậy thì há miệng ra !

Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi y theo lời mà há miệng ra !

Chàng vừa há miệng thì bỗng nhiên trong mắt ti hí của Đông Phương Sóc lóe tinh quang, “vèo” một tiếng, theo đó là một vòi rượu rất nhỏ từ hồ lô rượu bắn vọt ra, bay thẳng vào miệng Hạ Hầu Lam !

Một lát sau, vòi rượu ngừng lại, Đông Phương Sóc mỉm cười, nói:

- Thế nào, tiểu tử, rượu của ta không tệ chứ ?

Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi nhìn những giọt rượu nhỏ trước ngực, đoạn Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi mỉm cười, nói:

- Quả nhiên là rượu ngon, nhưng đáng tiếc là lãng phí không ít !

Đông Phương Sóc bật cười, nói:

- Rốt cuộc thì tay lão luyện trong làng rượu cũng có chỗ khác người, rượu của ta được ủ từ “mật đào” ở Nam Hoang, đương thế không thường thấy, nhưng người chớ xót xa, trong lều cỏ của ta ở Nam Hoang còn rất nhiều, nào, há miệng ra !

Lời vừa dứt thì vòi rượu lập tức bắn vọt ra, lão ta một tay cầm cổ hồ lô, một tay ấn vào đáy hồ lô rồi vận công đẩy cho rượu vọt ra !

(thiếu một trang)

- Nói vậy nghĩa là sao ?

Đông Phương Sóc nói:

- Trong võ lâm đồn đại rằng người xuất hiện ở xung quanh Mạt Lãng Quan.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, lắc đầu nói:

- Trong võ lâm vốn có nhiều lời đồn đại thất thiệt, không có căn cứ ...

Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống một ngụm rượu !

Đông Phương Sóc gật đầu, nói:

- Tiểu tử người nói không sai, nếu dễ dàng tin những lời đồn đại đó thì có lúc phải dở khóc dở cười, có lúc phải náo loạn cả lên ...

Lão ngừng lại rồi hỏi:

- Tiểu tử, người uống đủ chưa ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Đối với mỹ tửu thì vĩnh viễn vẫn chưa đủ, nhưng nếu nhị vị có ý thu hồi phần rượu còn lại thì tại hạ cũng đành nuối tiếc mà trả lại thôi !

Đông Phương Sóc mỉm cười, nói:

- Tiểu tử người rất biết nói chuyện, chẳng phải ta không nỡ nhưng quả thực ngày nào không có rượu thì ngày đó thật khó chịu đối với ta, được rồi, người chừa lại cho hai bọn ta một ít nhé !

Lão đưa tay đoạt lại hồ lô rượu rồi nói tiếp:

- Tiểu tử, đừng quên chuyện chúng ta đã ước định nhé và cũng đừng theo dõi chúng ta để làm rõ đây là chuyện thế nào, nên biết hiện tại người là một phế nhân đấy ! Lão Ngải, đi thôi !

Lão ta nói đi là đi, hai lão cùng đứng dậy, phủi mông rồi lão đảo bước đi, một lão cầm hồ lô rượu, một lão cầm hồ lô rượu một lão cầm đèn chó nường, bộ dạng quả nhiên là giống cuồng giống ngốc !

Trong chớp mắt, dưới Thái Bạch Lâu lại có tiếng ngân nga quái dị vang lên, thơ vẫn là bài “Tương tiêu tửu” của Lý Bạch ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nhưng bất giác chàng lại chau mày. Vì đích thực cho đến lúc này chàng vẫn chưa làm rõ được đây là chuyện như thế nào ?

Cuồng - ngốc nhị quái đã nhiều năm không xuất hiện trong võ lâm, tại sao bây giờ đột nhiên tái xuất võ lâm và từ Nam Hoang vượt ngàn dặm đến Trung Nguyên chỉ để tìm chàng ?

Tại sao nhị quái này lại không cho phép lấy mạng Kim Ngọc Dung, mà chỉ cho phép phế công lực của lão ta rồi đưa lão ta đến Ôn Nhu Cung ?

Rốt cuộc nhị quái này và Ôn Nhu Cung có quan hệ ngọn nguồn gì ? Sao nhị quái biết có thứ hương liệu kỳ dị đó trong rượu ?

Tất cả những điều như những câu đố khó hiểu đối với Hạ Hầu Lam.

Không sai, chàng vốn muốn ngấm theo dõi nhưng đã bị nhị quái chặn đầu, hơn nữa bây giờ chàng đã là một phế nhân, dù đối phương không cảnh cáo trước cũng khó lòng theo dõi được.

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi cất bước đi xuống lầu, bước đi vẫn nhẹ nhàng phiêu dật như ngày nào, xem ra loại rượu này đích thị là trân phẩm hy hữu !

Sau khi xuống Thái Bạch Lâu, Hạ Hầu Lam ngắm nhìn Thái Thạch Cơ một lúc rồi mới phất tay áo, chậm rãi rời Thái Thạch Cơ ...

o0o

Nơi này là một huyện thành, danh gọi Lật Thủy ! Vì huyện thành Lật Thủy cách Trường Giang không xa nên khá phần hoa náo nhiệt.

Hiện tại là vào lúc lên đèn, địa điểm là trong một tửu quán nằm trên đường phía đông thành Lật Thủy.

Tửu quán và khách điểm ở thành Lật Thủy không ít, khách ra vào thường là thương gia qua lại và cư dân nghiện rượu đương địa, nhưng mấy ngày gần đây khách là nhân vật võ lâm thuộc các lộ chiếm đến tám - chín phần mười, tửu quán trước mắt cũng như vậy !

Tửu quán này không lớn, nhưng vào lúc đỏ đèn này đã ngồi chật khách. Phần lớn trên các bàn là những nhân vật võ lâm xa lạ từ tam sơn ngũ nhạc, tứ phương bát hướng kéo lại.

Tại một bàn chính giữa, có ba tử y hán tử cùng ngồi, một người cao to như hộ pháp, một người tướng mạo anh võ, một người mặt trắng không râu, tất cả đều ẩn tàng một thứ uy lực kinh người.

Bàn phía đông có bốn hoàng y hán tử cùng ngồi.

Bàn phía tây có hai hắc y hán tử, bàn phía nam, bàn phía bắc cũng đều là nhân vật võ lâm ngồi chung với nhau cả.

Ngưng có ngoại lệ duy nhất một bàn, đó là một hắc y khách mày dài mắt nhỏ, sắc diện nhợt nhạt, thân hình cao ráo. Chàng cúi đầu ngồi uống một mình, bộ dạng trông có vẻ như một kẻ chán đời hoặc thất tình, căn bản không để ý đến bọn võ lâm hào khách trước mắt.

Người này rất kỳ quái, rất thâm trầm, trông giống như một thư sinh đọc sách nhưng lại có khí độ của một nhân vật võ lâm, nếu nói giống một nhân vật võ lâm thì người này lại có đôi tay trắng, ngón tay dài, trông ra lại giống một thư sinh yếu đuối, sức trời gà không chặt.

Trong tửu quán mọi người đều ăn ăn uống uống, chẳng ai để ý đến ai, chẳng ai dòm ngó ai, dường như bọn họ đang đợi một điều gì và dường như mỗi người đều có tâm sự riêng.

Đột nhiên có một loạt tiếng chân vang lên, cửa tửu quán vừa mở thì có hai hắc y hán tử nhanh chóng bước vào, một tên thấp lùn, một tên vạm vỡ cao to, trên mặt tên này còn có vết đao thành sẹo.

Cả hai vừa bước vào tửu quán thì lập tức hấp dẫn mục quang của các nhân vật võ lâm, hai hắc y hán tử ngồi bàn phía tây liền đẩy chén đứng lên. Gã bên trái liền hỏi:

- Lão Tiêu, thế nào rồi ?

Hắc y hán tử mặt sẹo nói:

- Không sai, đích thị là hán ở xung quanh Mạt Lăng Quan, các môn phái cũng đều tới rồi !

Hắc y hán tử bên trái ở bàn phía tây nghiêng răng nói:

- Cuối cùng thì cũng tìm được rồi, chúng ta cũng đi thôi !

Nói đoạn hán quăng ra bàn mấy thỏi bạc vụn rồi định cất bước.

Đột nhiên vị hắc y khách ngồi trong góc ngẩng đầu lên và nói:

- Chư vị, xin hãy dừng bước giây lát !

Nghe vậy thì cả bốn hắc y hán tử đều quét mục quang nhìn qua.

Hắc y khách đặt chén xuống bàn rồi đứng lên, đoạn nhìn hắc y hán tử mặt sẹo và nói:

- Các hạ nói Hạ Hầu Lam đích thị ở xung quanh Mạt Lăng Quan phải không ?

Hắc y hán tử mặt sẹo gật đầu nói:

- Không sai ...

Hắc y khách cất lời, nói:

- Các hạ nghe ai nói vậy ?

Hán tử mặt sẹo nói:

- Chuyện này còn có thể nhầm sao ? Người của các môn phái đều đã kéo đến rồi !

Hắc y khách thản nhiên cười và nói:

- Nói vậy là các hạ nhìn thấy cao thủ của các môn phái kéo đến rồi mới cho rằng Hạ Hầu Lam đích thị đang ở xung quanh Mạt Lăng Quan, đúng không ?

Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói:

- Đúng thế !

Hắc y khách đưa tay chỉ các nhân vật võ lâm trong quán và nói:

- Chư vị ở đây cũng đều chờ tin tức của các hạ phải không ?

Hán tử mặt sẹo nói:

- Cũng có thể nói như vậy !

Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói:

- Chỉ sợ cao thủ các môn phái và chư vị ở đây sẽ chạy một chuyến uống công thôi !

Lời này vừa phát ra thì quần hào sững người, hán tử mặt sẹo liền hỏi:

- Thế nào, chẳng lẽ Hạ Hầu Lam không ở ...

Hắc y khách cắt lời, nói:

- Tại hạ xin hỏi, trong các vị tại đây, có vị nào tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam xuất hiện ở gần Mặt Lăng Quan không ?

Toàn trường á khẩu, không ai nói một lời.

Hắc y khách nhìn qua hán tử mặt sẹo và hỏi:

- Còn các hạ thì sao ?

Hán tử mặt sẹo lắc đầu, nói:

- Tất nhiên là không !

Hắc y khách bật cười, nói:

- Hôm qua tại hạ tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam, nhưng địa điểm không phải ở Mặt Lăng Quan.

Nhân vật cao to trong ba tử y hán tử đứng lên nói:

- Không ở Mặt Lăng Quan thì ở đâu ?

Hắc y khách nhìn qua người này rồi nói:

- Tại Thái Bạch Lâu trên Thái Thạch Cơ !

Lời này vừa xuất thì quần hào hơi xao động, tử y hán tử cao to hỏi tiếp:

- Bằng hữu không thấy nhâm đấy chứ ?

Hắc y khách cười cười, nói:

- Các hạ, nhãn lực của tại hạ còn rất tốt mà !

Tử y hán tử cao to cung thủ, nói:

- Đa tạ bằng hữu ...

Chợt nghe hán tử mặt sẹo nói:

- Lời này của bằng hữu thật khiến người ta khó tin !

Hắc y khách mỉm cười, hỏi:

- Tại sao lời của tại hạ khiến người ta khó tin ?

Hán tử mặt sẹo nói:

- Tại hạ xin thỉnh vấn trước, bằng hữu có truy sát hán không ?

Hắc y khách lắc đầu, nói:

- Tại hạ vốn muốn giết hán nhưng kết quả lại không giết được hán.

Hán tử mặt sẹo phá lên cười, nói:

- Tại hạ cho rằng bất kỳ người nào trong võ lâm đồng đạo lại có thể thả Hạ Hầu Lam nếu gặp được hấn.

Lời này không sia, quần hào đều đổ dồn ánh mắt nghi hoặc nhìn Hắc y khách, ngay cả ba tử y hán tử có ý muốn đi cũng đứng lại.

Hắc y khách cười cười, nói:

- Tại hạ vốn không định thả hấn nhưng cuối cùng thì không thể không thả.

Hán tử mặt sẹo hỏi:

- Có lý do gì không ?

Hắc y khách gật đầu, nói:

- Có, tại hạ không dám vướng vào hấn !

Hán tử mặt sẹo cười lớn rồi nói:

- Mọi người đều biết công lực của Hạ Hầu Lam đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân ...

Hắc y khách cắt lời, nói:

- Tại hạ cũng biết như vậy, nhưng mấy nhân vật võ lâm đi chung với hấn thì không phải là phế nhân, bọn họ đều là cao thủ tuyệt thế !

Tử y hán tử cao to xen vào:

- Ai, đi chung với hấn là ai, bằng hữu có biết không ?

Hắc y khách cười cười, nói:

- Nói ra có lẽ chư vị đều không lạ gì, đó là La Sát phu nhân Bạch Như Băng và nhị vị tả hữu hộ pháp của bà ta - Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì !

Quần hào nghe vậy thì đều biến sắc, hào khí nhất thời bị quét sạch !

Song mục hán tử mặt sẹo lấp lánh dị quang, gã cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, điều này không đúng rồi !

Hắc y khách lại cười cười, nói:

- Bằng hữu có cao luận gì chẳng ?

Hán tử mặt sẹo nói:

- Theo tại hạ biết, sau thảm sự ở Kim Lăng thì Hạ Hầu Lam bị La Sát phu nhân phế công lực rồi bắt đi, nhưng ...

Hắc y khách cắt lời, nói:

- Ai nói Hạ Hầu Lam bị La Sát phu nhân phế công lực ?

Hán tử mặt sẹo đáp:

- Là tại hạ nói, lẽ nào không đúng ?

Hắc y khách mỉm cười, nói:

- Cứ như là râu ông nọ cắm cằm bà kia, nếu La Sát phu nhân có mặt ở đây thì nhất định bà ta sẽ cho rằng các hạ có ý giá họa vu oan !

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã nói:

- Vậy là ai ...

Hắc y khách nói:

- Hắn bị Ngọc Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung hãm hại !

Quần hào sững người rồi xao động hẳn lên. Hán tử mặt sẹo gượng cười, nói:

- Bằng hữu, ai chẳng biết Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm ...

Hắc y khách thản nhiên nói:

- Trên thực tế lão ta chưa chết, đương thời kẻ đứng trước đại sảnh La gia kích động các đại môn phái chính là lão ta, kẻ ngấm hại các đại môn phái cũng chính là lão ta chứ không phải Hạ Hầu Lam ...

Võ lâm quần hào đều đứng cả lên, hán tử mặt sẹo kinh ngạc hỏi:

- Làm sao các hạ biết ?

Hắc y khách thản nhiên nói:

- Vì đến sau cùng tại hạ mới đi nên tại hạ biết !

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, đã không phải là hắn thì tại sao người phải giết hắn ?

Ba hắc y đồng bọn cũng lập tức kêu lên:

- Đúng, bằng hữu thử nói lý do nghe xem ?

Hắc y khách thản nhiên nói:

- Rất đơn giản, sở dĩ tại hạ muốn giết hắn là vì giữa tại hạ và hắn có thù oán riêng, không phải vì chuyện này. Chuyện này rõ ràng không phải do hắn gây ra, tại hạ không thể làm chuyện mờ ám lương tâm mà đổ hô cho hắn !

- Thật là khéo nói !

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Đương thời bằng hữu có trông thấy không ?

Hắc y khách gật đầu, nói:

- Đương nhiên, tại hạ trông thấy rõ ràng từ đầu đến đuôi !

Hán tử mặt sẹo hỏi tiếp:

- Các hạ cho rằng lam y lão nhân đó là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm ?

Hắc y khách gật đầu, nói:

- Không phải cho rằng mà lão ta tự thừa nhận sau khi các môn phái đã rút lui !

- Còn có ai trông thấy không ?

- Đương nhiên, còn có La Sát phu nhân và người của bà ta !

- Được, chuyện này ngày sau có thể hỏi La Sát phu nhân, các hạ nói kẻ hại các môn phái cũng là lam y lão nhân, không phải Hạ Hầu Lam à ?

- Sự thực là như vậy !

Hán tử mặt sẹo bật cười, nói:

- Nhưng đương thời mọi người đều nghe và thấy tiếng nổ trên mái ngói đại sảnh của La gia, mà La gia là chỗ thân thuộc với Hạ Hầu Lam, chẳng quan hệ gì với lam y lão nhân !

Hắc y khách cười cười, nói:

- Sợ rằng các vị còn chưa biết, tất cả đều là giả tạo, là một cái tròng để Hạ Hầu Lam tự chui đầu vào, trên thực tế những người trong La gia đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung.

Hán tử mặt sẹo ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:

- Chuyện này nói cho ai nghe cũng không tin được, Hạ Hầu Lam há có thể hồ đồ như vậy sao, ngay cả mấy người thân thuộc mà cũng không biết sao, các vị ở đây có tin được không ?

Tất nhiên, quần hào đều lắc đầu ! Hắc y khách bình tĩnh dị thường, chàng nói:

- Tại hạ có thể nói cho các vị biết, nhưng điều này cũng do Kim Ngọc Dung tự khai nhận cả !

Hán tử mặt sẹo nói:

- Thế gian e rằng chẳng có người ngốc nghếch như vậy !

Hắc y khách mỉm cười, nói:

- Các hạ cho rằng lão ta ngốc ư ? Họa đá giá, oan đã vu. Hạ Hầu Lam cũng đã trở thành một phế nhân trời gà không chặt thì lão ta còn sợ cái gì ? Chuyện này khiến cho Hạ Hầu Lam có trăm miệng cũng không thể biện bạch, lão ta vui vui sướng sướng đứng một bên xem các đại môn phái truy sát Hạ Hầu Lam !

Hán tử mặt sẹo lại hỏi:

- Chuyện này còn có ai nghe thấy không ?

Hắc y khách nói:

- Vẫn La Sát phu nhân và người của bà ta !

Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt, ngày sau sẽ hỏi La Sát phu nhân một lượt, nếu bà ta không thừa nhận thì sao ?

Hắc y khách nói:

- Tại hạ đoán rằng bà ta sẽ không dám thừa nhận, bởi lẽ các hạ cũng thừa biết bà ta còn có hai con tin trong tay Kim Ngọc Dung ...

Lời chưa dứt thì hán tử mặt sẹo đã phá lên cười một tràng rồi nói:

- Có người khác nghe thấy nhưng lại không dám thừa nhận, nói đi nói lại cũng chỉ có một mình bằng hữu nghe thấy, bằng hữu, đủ rồi đấy, chuyện này không thể bỏ qua được, một mình người nghe thấy thì không xác thực bằng mọi người tận mắt chứng kiến, không trừ Hạ Hầu Lam thì võ lâm khó yên ổn, đây là thời cơ tốt nhất, huyết thù của những người đã chết cũng không thể không báo, bằng hữu người không cần nói giúp cho hán nữa !

Lời này khiến quần hào đều trừng mắt nhìn Hắc y khách !

Nhưng Hắc y khách thấy như không thấy, chàng vẫn bình tĩnh dị thường.

Chàng thản nhiên cười rồi nói:

- Hình như các hạ là kẻ đối đầu với Hạ Hầu Lam, không thể không giết hán ?

Hán tử mặt sẹo chỉ tay một vòng và nói:

- Mọi người ở đây đều đối đầu với hán, đều muốn tự tay vung đao giết hán.

Hắc y khách nói:

- Các hạ rất giống người cùng đường với Kim Ngọc Dung !

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã cười nhạt, nói:

- Tại hạ làm sao biết các hạ không phải là bằng hữu với Hạ Hầu Lam ?

Lời này vừa xuất thì quần hào liền bước tới trước mấy bước, nhất thời nộ kiếm trương cung, khí thế khấn trương, Hắc y khách vẫn không biến sắc, chàng thản nhiên cười rồi lắc đầu, nói:

- Vị bằng hữu mặt sẹo này thật lợi hại, tại hạ vừa nói rồi, giữa tại hạ và Hạ Hầu Lam có thù oán riêng tư ...

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Đó là người nói, ai biết là thật hay là giả ?

Ba tên đồng bọn của gã cũng gào to lên câu này.

Hắc y khách mỉm cười, nói:

- Đừng nói tại hạ không phải là bằng hữu của hán, dù là bằng hữu của hán thì lẽ nào cũng xúi quẩy theo hán ?

Hán tử mặt sẹo nói:

- Cố nhiên không cần xúi quẩy theo hán, nhưng người có ý xuất đầu lộ diện thay hán ...

Hắc y khách nói:

- Tại hạ chẳng xuất đầu lộ diện thay ai cả, chẳng qua là thấy chuyện bất bình ...

Hán tử mặt sẹo xạ hung quang, gã cắt lời nói:

- Nói vậy, người vẫn cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à ?

Hắc y khách nói:

- Tuy tại hạ cũng muốn giết hấn nhưng cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ càng không thể từ không nói có, ngâm máu phun người, các hạ nghĩ có đúng không ?

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Nói vậy là người vẫn có ý bênh vực hấn à ?

Hắc y khách nói:

- Đích thực là tại hạ có ý này, vì tại hạ có thù oán với hấn nên không muốn hấn chết trong tay người khác, càng không thể để người khác ghép thêm tội cho hấn như vậy !

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Vậy thì tốt, kẻ xuất đầu lộ diện thay cho Hạ Hầu Lam là người thế nào, có thể nghĩ mà biết, các vị bằng hữu còn do dự gì nữa ? Thu thập hấn trước rồi hãy tính, lên thôi ! Lời vừa dứt thì gã định tung người phóng tới !

Đột nhiên tử y hán tử cao to khoát tay nói:

- Khoang đã, để tại hạ nói với vị bằng hữu này vài câu !

Hán tử mặt sẹo vội kiềm thế lại, nhưng chẳng qua là sự giả vờ hư trương thanh thế, vì hấn vốn không có ý động thủ thật !

Tử y hán tử cao to trừng mắt nhìn Hắc y khách và nói:

- Quý tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào ?

Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói:

- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự là Chính Nghĩa !

Tử y hán tử cao to nói:

- Thì ra là Thân ...

Song mục chột lộ hàn quang, gã nói tiếp:

- Thì ra là Thân Chính Nghĩa bằng hữu, huynh đệ tại hạ được mọi người mến mộ gọi là Hàn Thị Tam Kiệt, tên họ của bằng hữu là thật đấy chứ ?

Hắc y khách “à” một tiếng rồi nói:

- Thì ra là Hàn Thị Tam Kiệt uy chấn Sơn Đông. Hàn đại hiệp hiểu nhầm rồi, tên họ của tại hạ là do phụ mẫu ban cho, có lý nào lại không thật ?

Lão đại Hàn Anh Kiệt trong Hàn Thị Tam Kiệt chau mày nói:

- Cứ cho là bằng hữu kêu bằng Thân Chính Nghĩa, vừa rồi bằng hữu nói đúng, Hạ Hầu Lam tội lỗi chồng chất nhưng bằng hữu của hấn không thể xúi quẩy theo hấn. Tuy nhiên, Hàn mỗ cho rằng nếu bằng hữu của hấn cảm thấy bất bình mà xuất đầu lộ diện thì đó là một chuyện khác ...

Hắc y khách Thân Chính Nghĩa gật đầu nói:

- Xin nghe cao luận của Hàn đại hiệp.

- Không dám ! - Hàn Anh Kiệt nói - Tại hạ xin hỏi một câu, phải chăng Thân bằng hữu thật sự muốn bênh vực cho hấn ? Chuyện có quan hệ đến bản thân bằng hữu, xin bằng hữu suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời !

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Đa tạ Hàn đại hiệp chỉ giáo, không cần suy nghĩ kỹ, tại hạ có thể trả lời ngay, vì chính nghĩa, tại hạ không khuất phục uy võ, vì chính nghĩa, tại hạ cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ không muốn Hạ Hầu Lam chết trong tay người khác, càng không thể lấy mắt nhìn người ta liên tục giá họa khếp tội cho hấn, nhưng tại hạ không phải là bằng hữu của hấn !

Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã nói:

- Đã như vậy thì Hàn mỗ không tiện nói gì nữa rồi ...

Hán tử mặt sẹo tiếp lời:

- Đã như vậy là quá đủ rồi, Hàn đại hiệp, xin ba vị nhường cho ...

Hàn Anh Kiệt liền khoát tay, nói:

- Nhị đệ, tam đệ, lui bước !

Lời chưa dứt thì cả ba huynh đệ cùng lui ra sau.

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:

- Các vị bằng hữu, lên thôi !

Gã lại lắc người định phóng tới nhưng hai hoàng y hán tử đã nhanh hơn một bước.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

_Trên đời này cũng có người gốc như vậy sao ?

Vừa nói hữu chưởng vừa phát ra, “bình ! bình !” hai tiếng, hai hoàng y hán tử như hai khối thịt bay lộn nhào vào các bàn rượu !

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã buột miệng nói:

- Thảo nào người dám xuất đầu lộ diện bao đả bất bình, thì ra võ nghệ cũng không tầm thường ...

Lời chưa dứt thì hàn quang lấp lánh, ba hắc y hán tử đồng bọn của gã mặt sẹo vung đại đao chém tới, đao quang kinh người, thế đao chụp thẳng xuống đầu Thân Chính Nghĩa.

Trong mắt Thân Chính Nghĩa đột hiện thần uy, chàng quát:

- Hạ Hầu Lam có thâm thù đại hận gì với các người chứ ?

Hữu chưởng lại phát ra theo hình nửa vòng tròn, ba hắc y hán tử đều thổ huyết mà lui bước, tất cả đều ngã sóng soài, đầu cổ va vào bàn ghế làm náo loạn tứ quán.

Nhìn lại thì bà thanh đại đao đã nằm gọn trong tay Thân Chính Nghĩa rồi, chàng cười cười, nói:

- Dựa vào thân thủ như vậy mà cũng xứng đi tìm Hạ Hầu Lam à ?

Chàng vung tay quăng ba thanh đao ra, ba đao hàn quang vừa loé lên thì ba thanh đao đã cắm phập vào đất trước người ba hắc y hán tử !

Chỉ mấy chiêu nhưng đã làm cho toàn trường kinh khiếp, quần hào đều biến sắc, những kẻ đứng gần vội lui bước. Thân Chính Nghĩa quét mục quang nhìn quanh một lượt và nói:

- Kích động mọi người thu thập ta là người, hình như người cũng có thù hận thâm sâu nhất với Hạ Hầu Lam, vậy tại sao người bất động ? Lên đi !

Hán tử mặt sẹo đỏ mặt tía tai, gã gượng cười, nói:

- Ta tự biết không địch lại người, nhưng người đã thành kẻ địch chung của võ lâm rồi, tự nhiên sẽ có cao thủ của các đại môn phái đến tìm người, các vị bằng hữu, chúng ta đi thôi !

Một chữ “đi” vừa phát thì đã có mấy người gần cửa bỏ chạy ra ngoài, số còn lại cũng đều muốn cất bước.

Thân Chính Nghĩa liền nói:

- Xin chư vị dừng bước trong giây lát, tại hạ mời chư vị xem một xuất kịch hay.

Quần hào kinh ngạc, chân vừa nhóm thì lập tức kiềm lại, chỉ có hán tử mặt sẹo và ba tên đồng bọn là rùng mình, bọn chúng quay người định cướp đường chạy ra cửa. Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

- Mọi người đều không sợ thì bốn vị sợ cái gì chứ ?

Lời vừa dứt thì chàng đã lướt đến sau lưng bốn hắc y hán tử, song thủ cùng xuất, chụp vào gáy hán tử mặt sẹo và một gã hán y tử nhỏ người khác. Hai gã còn lại thừa thế giấy thoát, tông cửa mà chạy !

Hán tử mặt sẹo tâm can muốn võ, gã ngoặt tay lại, theo đó là một mũi phi đao bay ra sau, nhưng Thân Chính Nghĩa nhanh chân lách người tránh né, đồng thời ngũ trảo cũng siết chặt khiến hai gã luôn miệng kêu í ới. Chàng kéo hai gã lui lại rồi mỉm cười, nói:

- Chư vị, tại hạ mời chư vị nghe hai tên này nói nhé !

Đột nhiên Hàn Anh Kiệt bước tới và nói:

- Thân bằng hữu làm như vậy là có ý gì ?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Tại hạ vừa nói rồi, mời chư vị nghe hai tên này nói.

Hán tử mặt sẹo vừa giấy thoát vừa kêu lên:

- Các vị bằng hữu, xin mau ra tay ...

Gã kêu hự một tiếng rồi chột bế khẩu !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Ta chưa bảo người nói thì tốt nhất là người chớ khai khẩu, chờ lúc ta bảo người nói thì dù người muốn bẻ khẩu cũng không được, hiểu chưa ?

Hàn Anh Kiệt oái:

- Thân bằng hữu, xin buông tay rồi hãy nói !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Hàn đại hiệp, chỉ cần hai bọn chúng nói thực thì tại hạ tuyệt không làm khó dễ bọn chúng !

Hàn Anh Kiệt nói:

- Đã vậy thì Thân bằng hữu cứ buông tay ra !

- Một khi buông tay thì hai bọn chúng sẽ chạy mất !

- Bằng vào thân thủ của Thân bằng hữu thì còn sợ hấn chạy sao ?

- Hàn đại hiệp nói cũng phải !

Thân Chính Nghĩa đổi giọng nói tiếp:

- Nếu hai người tự tin là nhanh hơn ta thì cứ bỏ chạy, bằng không nếu chẳng muốn nếm mùi đau khổ nữa thì tốt nhất là hãy đứng yên, có câu nào nói câu đó !

Nói đoạn, chàng buông hai tay ra !

Hán tử mặt sẹo và đồng bọn của gã quả nhiên không dám bỏ chạy, nhưng cả hai đều vội vàng quay người lui ra sau, đứng đối mặt với Thân Chính Nghĩa.

Hàn Anh Kiệt nói:

- Thân bằng hữu muốn bảo bọn chúng nói những gì, xin mời !

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:

- Thế này thì e rằng rất khó khiến hai bọn chúng nói thật !

Hàn Anh Kiệt hỏi:

- Vậy Thân bằng hữu định thế nào ?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:

- Trừ phi tại hạ xuất thủ bức cung, xin ba vị đừng quản ...

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã nói:

- Nếu dùng thủ pháp tàn độc thì sắt đá cũng gật đầu, huống hồ là con người ?

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:

- Vị bằng hữu đó nói đúng, huynh đệ tại hạ không thể ngồi nhìn Thân bằng hữu xuất thủ !

Thân Chính Nghĩa gượng cười, nói:

- Như thế há chẳng phải Hàn đại hiệp làm khó tại hạ sao ? Hai tên này và hai tên vừa thoát đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung, tại hạ muốn chúng nói ra sự thật trước mặt chư vị, không dùng chút thủ pháp thì làm sao chúng chịu nói ...

Hán tử mặt sẹo kêu lên:

- Nực cười, bây giờ lại quay ngược cấn bọn ta, họ Thân kia, người chớ ngậm máu phun người, đừng nói là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, dù lão ta còn sống thì cũng chẳng có gì chứng minh bọn ta là thuộc hạ của lão ta cả !

Thân Chính Nghĩa chỉ tay tới trước và nói:

- Dựa vào vết sẹo trên mặt người đấy !

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã lại kêu lên:

- Đó mới là chuyện đại nực cười trong thiên hạ, trên mặt ta có sẹo thì sao nào ?

Thân Chính Nghĩa nói:

- Có sẹo trên mặt chẳng phạm vương pháp, nhưng ta nghe nói trước đây có một hán tử mặt sẹo đi khắp nơi dựng chuyện đặt điều hãm hại Hạ Hầu Lam, mà người lại ...

Hán tử mặt sẹo bật cười, nói:

- Họ Thân kia, không chỉ một mình ta có sẹo trên mặt !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Nhưng ta gặp người tại nơi này vào lúc này !

Hán tử mặt sẹo chưa kịp nói thì Hàn Anh Kiệt đã lên tiếng:

- Thân bằng hữu, lý này nói không thông rồi !

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Dùng chút thủ pháp thì nói tất thông, không tin ba vị ngồi im xem nhé ?

Hàn Anh Kiệt lạnh lùng lắc đầu, nói:

- Huynh đệ Hàn mỗ là người đầu tiên không đồng ý !

Thân Chính Nghĩa chau mày, nói:

- Nếu tại hạ không dùng chút thủ pháp thì bọn chúng tuyệt không nói ra sự thật, mà nếu dùng thủ pháp thì phải đắc tội với ba vị, xem ra khó khăn chồng chất khó khăn ...

Hàn Anh Kiệt tiếp lời:

- Tại hạ không ngại nói với Thân bằng hữu rằng, dù Thân bằng hữu dùng thủ pháp khiến bọn họ gật đầu thì tại hạ cũng không tin đó là sự thật, vì rốt cuộc đó là một sự bức cung !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Vậy phải làm thế nào mới khiến chư vị tin Hạ Hầu Lam vô tội ?

Hàn Anh Kiệt nói:

- Trừ phi Thân bằng hữu tìm ra Kim Ngọc Dung, bảo lão ta tự thừa nhận với võ lâm thiên hạ !

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:

- Đích thị là biện pháp hay, chỉ có điều hơi khó một chút, nhưng cũng đành phải vậy thôi ...

Nói đoạn chàng phất tay và tiếp lời:

- Chư vị và hai bọn chúng đều có thể đi rồi !

Quần hào thở phào nhẹ nhõm, mọi người vội vàng chen nhau mà đi ! Hán tử mặt sẹo và đồng bọn như được đại xá, ngay cả cảm ơn cũng không nói một tiếng, cả hai cùng lướt ra ngoài rồi bỏ chạy như bị ma rượt.

Trong chớp mắt, tửu quán chỉ còn ba huynh đệ Hàn Thị Tam Kiệt và Hắc y khách Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ba vị không đi à ?

Hàn Anh Kiệt nói:

- Hàn mỗ có một câu muốn khuyên bằng hữu !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Không dám, xin Hàn đại hiệp cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây !

Hàn Anh Kiệt quan sát đối phương một lúc rồi nói:

- Hàn mỗ thấy Thân bằng hữu phải là một cao nhân ẩn danh, một võ lâm hào khách, chẳng hay tại sao phải xuất diện bênh vực cho một nhân vật ma trong ma như Hạ Hầu Lam.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Hàn đại hiệp hỏi rất hay, tại hạ vì bốn chữ “công lý” và “chính nghĩa”

- Nói vậy, Thân bằng hữu thật sự cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à ?

- Không phải cho rằng, mà đó là sự thật tại hạ tận mắt trông thấy, tận tai nghe thấy !

- Trên sự thật các đại môn phái cũng ...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:

- Tại hạ biết, chỉ đáng tiếc là bọn họ chỉ nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, mà không nghe thấy nửa phần sự thật phía sau !

Hàn Anh Kiệt nói:

- Nói vậy là bọn họ bỏ đi quá sớm à ?

- Không ! - Thân Chính Nghĩa nói - Dù bọn họ có ở lại đến sau cùng thì cũng không thể nghe không thể thấy nửa phần sự thật phía sau, Hàn đại hiệp là người sáng suốt nên phải hiểu điều này !

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:

- Tại hạ hiểu, nhưng mọi người đồng thanh một lời nên những điều Thân bằng hữu nói khiến tại hạ khó tin !

Thân Chính Nghĩa nói:

- Đó là vì bọn họ đều nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, Hàn đại hiệp phải biết câu này, miệng đám đông có thể làm chảy vàng nát đá.

Hàn Anh Kiệt chau mày nói:

- Thân bằng hữu có thù oán với Hàn Anh Kiệt thật chứ ?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:

- Ba vị đều là anh kiệt kỳ hào một phương, tại hạ không muốn giấu ba vị, tại hạ chẳng có thù oán gì với hấn cả, nhưng cũng có chút quan hệ với hấn !

Hàn Anh Kiệt nói:

- Vậy Thân bằng hữu cũng nên biết rằng, Hạ Hầu Lam là ma trong ...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:

- Hàn đại hiệp muốn nói, dù Hạ Hầu Lam vô tội trong chuyện này thì tại hạ cũng không nên xuất diện bên vực cho một nhân vật ma trong ma như hấn, đúng không ?

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:

- Không sai !

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:

- Hàn đại hiệp từng gặp Hạ Hầu Lam chưa ?

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:

- Có gặp mấy lần tại Kim Lăng !

Thân Chính Nghĩa lại hỏi:

- Với nhãn quang lão luyện và bén nhạy của Hàn đại hiệp thì Hạ Hầu Lam có giống ma không ?

Hàn Anh Kiệt do dự một lát rồi nói:

- Hàn mỗ không phủ nhận, hấn chẳng những không giống mà còn khiến người ta có cảm giác thân thiện gần gũi, nhưng Thân bằng hữu nên biết rằng, không thể xét người bằng tướng mạo ...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:

- Còn nữa, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm !

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:

- Đúng thế !

Thân Chính Nghĩa lắc đầu rồi mỉm cười đầy vẻ cảm khái, chàng nói:

- Hấn có một ma danh nhưng chẳng ai biết hấn có một trái tim chính nghĩa.

Hàn Anh Kiệt nói:

- Thân bằng hữu, những việc làm của hấn phơi bày trước mắt võ lâm thiên hạ ...

Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, nói:

- Xin đại hiệp đơn cử vài chuyện !

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:

- Giết cả nhà người ta, bắt cóc nữ nhân yếu đuối dùng Ngọc Thiềm Thừ làm mồi để tàn hại võ lâm thiên hạ, Thân bằng hữu, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ ?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:

- Đủ thì đủ rồi, nhưng Hàn đại hiệp, những chuyện đó đều không phải hấn làm, mà là bị người ta giả họa hãm hại, ví dụ chuyện Kim Lăng Đồng gia, nếu tại hạ nói ra e là Hàn đại hiệp trách tại hạ nói xằng bậy, nhưng sự thật là Kim Lăng Đồng gia chẳng thương vong một ai cả, Đồng Thiên Hạc chính là hóa thân của Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung ...

Hàn Anh Kiệt nói:

- Hàn mỗ phải bạo gan trách Thân bằng hữu nói xằng nói bậy thôi !

Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười và nói:

- Tại hạ hiểu, đừng nói là Hàn đại hiệp không tin, ngay cả tại hạ thoát tiên cũng không tin, vì Kim Ngọc Dung cơ trí hơn người, thủ pháp lại quá cao minh, bây giờ xin Hàn đại hiệp nghe tiền nhân và hậu quả của chuyện này, nghe xong có thể Hàn đại hiệp sẽ tin vài phần ...

Kế đó, chàng thuật lại tường tận một lượt tiền nhân và hậu quả của việc Kim Ngọc Dung kết thù với Hạ Hầu Lam.

Hàn Thị Tam Kiệt nghe xong đều biến sắc, Hàn Anh Kiệt chau mày nói:

- Làm sa Thân bằng hữu biết chuyện này ?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:

- Hàn đại hiệp chờ hỏi làm sao tại hạ biết, chung quy những việc gì tại hạ nói đều là sự thật, tại hạ nguyện lấy tính mạng chẳng đáng giá là mấy này để bảo đảm, trong chuyện này có ba nhân vật, Kim Ngọc Dung, La Sát phu nhân Bạch Như Băng, Hạ Hầu Lam, nếu Hàn đại hiệp không tin, ngày sau gặp ba người đó có thể hỏi cho rõ !

-- o O o --